

Molnár Krisztina Rita

KÉK KŐMACSKA

Egy Elizabeth Ledersberger-Lehoczky szoborhoz

A kandalló ma kormos és hideg.
Kint eső, eső, eső.
Kék kőmacska gubbaszt a szőnyegen,
és így ült itt ma egész délelőtt.
Hunyt szemmel várja, hogy mi lesz,
ki jön, ki megy, ki hoz be végre fát,
kit dorombolva úgy izzítson át,
mint őt a Nap,
mit reggelente ölbe kap,
és az égre dob.

Hunyt szemmel, kihunyt tűz előtt,
ül ma Basztet itt,
mióta vár,
hever a szőnyegen,
érintse végre kéz,
gerincén szikra fusson át,
amint egy óvatos tenyér
teste hús terébe ér,
mióta már,
így várja ő türelmesen
– száz év egy délelőtt –,
hogyan a kandallóban tűz legyen.

Elizabeth Ledersberger-Lehoczky: Kék kőmacska

Négy haiku a kertből

1.

Egy szem ribizli
piros kötényembe hullt.
Hogy hízik a répa!

2.

Egyszem gyümölcsét
ringatja minden ághegy.
Hogy süssek pitét?

3.

Rózsabokromra
font fészket a darázspók.
Nem permetezek.

4.

Langyos az este.
Sáska bújt szoknyám alá.
Nem kergetem el.

Küklopsz-fal

Nap mint nap befalazza,
késéles köveket rak,
nincs ajtó, csak a kőfal,
nem surran be a hangom,
nem csordul be a fény sem,
csak rám vár a sötétben,
bontsam már ki a falból,
éhen hal, belefullad,
sokszor nyélbe ütöttem,
jó párszor kifalaztam,
ám egy perc is elég, jaj,
lábam csak kiteszem, már
újból kezdi előlről,
rakja újra meg újra,
úgy fél, egyre csak épít,
építi egyre,
kibontom,
építi,
bontom,
építi,
bontom.